

ZIEMIA POMORSKA

Rok I

Bydgoszcz, niedziela 7 października 1945

Nr 176

Powrót do kraju

Polacy z Niemiec wracają do kraju...

Trzeba wynieść się w te słowa, żeby zrozumieć ile mieszczą one w sobie obrazów.

Z Niemiec wraca żołnierz polski, który we wrześniu 1939 roku bronił Ojczyznę przed nawałą hitlerowską. Wraca młodzież naszych wsi i miast zagnana w głąb Niemiec do fabryk broni. Wraca więźni obozów śmierci, cudem ocalony od niechybnej zagłady gwałtowną klęską wroga.

Z obozu jeńców, z niemieckich zbrojowni, z baraków, w których konaly tysiące zagłodzonych i wymęczonych ludzi — podążają ku Polsce przez długie jak wieczność lata myśli i uczucia tych, którzy wreszcie wracają. Z oddali widzieli oni Ojczyznę w jarzmie najeźdźcy wyniszczanej i poniewieranej, ale nieugiętej i w tej nieugiętości niezłomnej. Serca jej dzieci, zagnanych twardym losem do Niemiec, zamierały z bólu na świadomość jej męki — ale jeszcze więcej Ojczyznę kochali. Łączyły też z obrazem jej pól, siód i miast wszystkie porwy duszy, ślubując sobie po powrocie oddać zapal i siły dla przywrócenia jej dóbr utraczonych i zapewnienia bezpieczeństwa na przyszłość.

I oto nadszedł czas wypełnienia tych ślubów. Obrońcy ojczyzny, niedawni niewolnicy wrażeń siły i więźniowie przeznaczeni przez najeźdźcę na śmierć, wracają do kraju. W ostatnich miesiącach ich pobytu wśród obcych, próbowano im zożydżyć nowy porządek rzeczy w Polsce i zatrzymać na obczyźnie. Robiono wszystko, żeby z żołnierza, robotnika i męczennika polskiego uczynić cudzego wyrobniaka. Starano się zamknąć przed nimi drogę powrotu do domu i wszystkich przekazać międzynarodowym wyzyskiwaczom pracy ludzkiej.

Ku wiecznej hańbie grup wykonywujących tę robotę, wyszły one z polskiego środowiska. Mają w ustach pełno frazesów o Polsce — tylko w trudnych dla niej czasach, zamiast jej służyć, szkody czynią. Gdy na Ziemiach Zachodnich potrzebny jest nam rolnik, rzemieślnik, urzędnik, działacz społeczny i polityczny, b. londyński rząd sanacyjny chce cenny dla kraju element osiedlić w Brazylii. Gdy przed narodem wyrasta gwałtowna potrzeba przemysłowania kraju, pp. Raczkiwiec, Sosnkowscy i Arciszewscy gotowi są przeznaczyć wybitnych polskich fachowców do uruchomienia przestawianego na wytwórczość pokojową przemysłu niemieckiego. Gdy w kraju brak nadal tysięcy nauczycieli i profesorów, emigranci londyńscy skłonni byłiby wysłać ich na skraj świata, byle nie służyli Ojczyźnie, obchodzącej się bez sanacji i jej opatrnościowych mężów.

Nie powiodły się te plany, nie urzeczywistniły marzenia. Tużce nasi wracają. Wracają, żeby dzielić z nami wszystkie troski i razem z nami pracować nad ich pomniejszeniem.

Nie zastaną w Ojczyźnie dostatków, bo po takich zniszczeniach, jakich obrazem jest Polska, był on w pierwszym roku odrodzonej naszej państwowości niemożliwy do osiągnięcia. Znajdą jednak warunki ekonomiczne na pewno lepsze od tych, jakich się spodziewają. A nadto zastaną rodaków, pracujących z uporem, by jak najprędzej przywrócić u nas przedwojenną stopę życia.

Zastaną po za tym wszystkich współbraci ożywionych najgorętszym pragnieniem stworzenia z Polski kraju wolnego, kulturalnego, zasobnego, silnego. Zobaczą pracę zmierzającą ku zabezpieczeniu jego granic, umocnieniu jego potęgi i utrwaleniu ustroju demokratycznego, gwarantującego obywatelowi wolność osobistą, społeczeństwu zaś — sprawiedliwy ład społeczny i prawo chroniące je przed samowolą z każdej strony.

Wracający z Niemiec rodacy przeszli przez ciężkie próby w życiu. Jedni zahartowali się w sześciolietniej walce z wrogiem, drudzy zaprawili się w pracy bez wytchnienia, trzeci okazali niezwykłą siłę ducha w cierpieniu bez granic. Stałowe ich serca potrzebne są dziś Polsce, bo mocnych charakterów nadal za wiele nie mamy. A przydadzą się one na każdym odcinku naszego życia. W pracy narodowej, w życiu społecznym, w codziennym borykaniu się z powojennymi trudnościami człowiek silny staje się budującym przykładem dla otoczenia.

Wielkie dzieła mamy przed sobą i wielką dźwigamy na sobie odpowiedzialność. Ciężar ich przytłacza nasze barki. Czekamy na zwiększenie swych szeregów.

Rodacy nasi z Niemiec, wróciwszy do kraju, staną razem z nami do wykonania zadań.

Będzie nam wtedy lżej i łatwiej wykonać liczne, narodowe obowiązki.

HENRYK MALEWICZ

Dymisja gabinetu japońskiego

Energiczne zarządzenie gen. Mac Arthura — Liberali na widowni

LONDYN (Polpress). Agencja Reutera donosi z Tokio, że premier Higeszikuni zgłosił dymisję swego gabinetu. Dymisja została przez cesarza przyjęta. Po powrocie z pałacu cesarskiego książę Higeszikuni oświadczył przedstawicielom Agencji Reutera, że nowy rząd japoński będzie utworzony za kilka dni. Przed ogłoszeniem składu gabinetu, lista członków nowego rządu będzie przedstawiona generałowi Mac Arthurowi do aprobaty.

TOKIO, 5. 10. Powodami dymisji gabinetu japońskiego były: a) opieszałość w oczyszczaniu

z militarystów japońskiego aparatu rządowego; b) otaczanie się przez premiera ludźmi takimi jak Chickusei Nakajima, zwany Kruppem Japonii, podejrzany o morderstwo pierwszego liberala Inukaji; c) sprzeciwianie się zwolnieniu więźniów politycznych, zwłaszcza komunistów.

TOKIO, 5. 10. Zanim członkowie gabinetu Kuni zgłosili swą zbiorową dymisję, japońskie koła polityczne — na skutek energicznych kroków, powziętych przez generała Mac Arthura — przewidywały daleko idące zmiany w rządzie.

Spowodowały one dymisję ministra spraw wewnętrznych i oczyszczenie „gestapo“ japońskiego. Z różnych stron czynione były wysiłki, celem zatrzymania gabinetu i krząły nawet pogłoski, że premier, poparty przez większość ministrów, zaproponuje sam zmiany i sprzeciwi się dymisji. Wczoraj odbyła się konferencja, w czasie której ministrowie rozważyli sytuację wytworzoną przez zarządzenia Mac Arthura.

Zwany „twórcą gabinetów“ kanclerz pieczęci prywatnej, markiz Kiro, doradca cesarza — ukazał się już na widowni i odbył pełną znaczenia konferencję w pałacu cesarskim w Konoye Yoshida i Kawai. Obecność Yoshida podkreślona była jako szczególnie znacząca, gdyż jest on uważany za jednego kandydata na premiera.

TOKIO, 5. 10. Baron Kijuro Shidehara i Shiegeru Yoshida podawani są w japońskich kołach politycznych jako następcy księcia Higashi Kuni na stanowisko premiera. Baron Shidehara był ministrem spraw zagranicznych w 1929 roku. Jest to wybitny polityk o tendencjach liberalnych.

Ratyfikacja Karty Narodów Zjednoczonych

LONDYN, 5. 10. Stettinius oznajmił na posiedzeniu komitetu wykonawczego komisji przygotowawczej, które odbyło się dzisiaj w Londynie, że 30 narodów ratyfikowało Kartę Narodów Zjednoczonych. Dodał on, że 15 dokumentów ratyfikujących znajduje się już w Waszyngtonie, a reszta jest w drodze do stolicy Stanów Zjednoczonych.

Przemówienie de Gaulle'a do Nadreńczyków

MOGUNCJA, 5. 10. General de Gaulle, przemawiając w czwartek w Moguncji, zwrócił się do mieszkańców Nadrenii z przemówieniem, poświęconym idei dobrego sąsiedztwa. De Gaulle powiedział m. in., iż Europejczycy powinni stworzyć zupełnie nowe podstawy współzycia międzynarodowego.

Koła polityczne upatrują w przemówieniu de Gaulle'a wyraz dążeń polityki francuskiej do oderwania Nadrenii od Niemiec.

Zmiana w rządzie angielskim

LONDYN, 5. 10. Sir Arthur Stree, dotychczasowy stały sekretarz przy ministerstwie lotnictwa, został z dniem 22 bm. mianowany sekretarzem biura rządowego, które będzie się zajmować sprawami komisji kontroli dla Niemiec i Austrii.

Kongres dowódców międzynarodowych brygad w wojnie hiszp.

RZYM, 5. 10. Pietro Nenni Socjalista, Rinaldo Pacciardi przywódca republikański oraz Luigi Longo z partii komunistycznej reprezentować będą ochotników włoskich na pierwszym kongresie dowódców brygad międzynarodowych w wojnie hiszpańskiej, który odbędzie się w Warszawie dnia 21 października.

Jeńcy niemieccy w kopalniach belgijskich

BRUKSELA (Polpress). Do Brukseli przybyło około 30 tysięcy niemieckich jeńców wojennych z angielskiej i amerykańskiej strefy okupacyjnej oraz z terytorium Francji. Będą oni pracować w belgijskich kopalniach węglowych. Są to przeważnie wykwalifikowani górnicy.

SS „Katowice“ w porcie gdyńskim

Do Gdyni przybył oczekiwany oddział SS „Katowice“, drugi z kolei statek polski, który przez sześciolenny okres wojny był na usługach obcych państw. SS „Katowice“ przywiózł do Polski 853 tony towarów UNRRA i zasili liczebnie żegluga polską.

Wiadomości ze świata

* Winston Churchill, po pobycie w Italii i południowej Francji, oczekiwany jest dziś w Londynie.

* 82 amerykańska dywizja lotnicza, która dokonała podczas wojny najbardziej brawurowych wyczynów — powraca z Berlina do USA.

Moskiewski „Pałac Sowietów“

MOSKWA (Polpress). Wkrótce mają być wznowione prace przy budowie największego gmachu świata, t. zw. „Pałacu Sowietów“. Wysokość tego gmachu będzie wynosiła około 450 m. t. zn. o 100 m. więcej niż największy gmach świata „Empire State Building“ w Nowym Jorku.

„Pałac Sowietów“ będzie miał 6000 pokoi. Będzie się w nim mieściła sala posiedzeń rady najwyższej ZSRR. W tej sali 21.000 osób znajdzie miejsce. Będzie też miała sala posiedzeń na 6000 osób. Sam gmach będzie miał około 350 m. wysokości, a na jego szczycie będzie się wznosił obelisk 100 m. posąg Lenina. Pałac będzie wzniesiony w centrum Mo-

skwy i w swoim stylu będzie szarmonizowany z Kremlem. Budynek został zaprojektowany jeszcze w 1922 r. W roku 1937 tysiące robotników i inżynierów przystąpiło do budowy. W roku 1941 olbrzymie rusztowania żelaznej konstrukcji gmachu wznosiły się ku niebu. Wybuch wojny z Niemcami przerwał prace. Część konstrukcji żelaznej została rozmontowana i zużyta jako surowiec w fabrykach zbrojeniowych. Wiatru inżynierów, architektów i robotników zatrudnionych przy budowie gmachu wstąpiło do szeregów Armii Czerwonej. Obecnie zostali oni zdembobilizowani i wkrótce znowu przystąpią do budowy „Pałacu Sowietów“.

Dalszy ciąg procesu Laval'a

Obrońcy zapowiadają mnóstwo niespodzianek

PARYŻ, 5. 10. Publiczność pozostaje jeszcze pod wrażeniem gwałtownych zajęć, zaszłych na wczorajszym posiedzeniu. W korytarzach sądu pełno komentarzy. Ludzie zadają sobie wzajem pytania: co powie Laval i jak się będzie bronił?

O godz. 1,15 Laval został wprowadzony na salę. Po zajęciu miejsca w fotelu, widać jego twarz, bardziej ponurą i zgnębioną niż wczoraj. Zwracając się do oskarżonego, przewodniczący Mongibeaux oświadcza: „W przeciwieństwie do tego, co powiedziałem wczoraj, na jednogłośnie żądanie sędziów przysięgłych postanowiłem, aby pan uczestniczył dziś w posiedzeniu i udzielił wyjaśnień, jakie będą potrzebne. Przypominam panu jednak po raz ostatni, że nie może pan wywoływać zamieszania. Jeżeli podniesie pan głos, użyje broni, jaką daje mi do dyspozycji prawo, a wtedy po raz pierwszy w historii procesu będzie się toczył w nieobecności oskarżonego“.

Laval, mocno podrażniony, mruczy coś przez zęby. W imieniu obrony, Naud protestuje przeciwko pozbawieniu obrony możliwości dokładnego przejrzenia akt sprawy. Adwokat przytem oznajmił, że Laval pozostaje w więzieniu w warunkach znacznie gorszych niż przewiduje to prawo. Gdy jeden z sędziów przysięgłych odpowiedział półgłosem „Wiemy o tym“, Laval zawołał: „Jesteście przecież sędziami!“

Na tym tle wywiązuje się żywa polemika pomiędzy Mongibeaux, a adwokatem, który w końcu oznajmił, iż będzie domagał się odroczenia procesu dla dania obrońcom czasu do

zapoznania się z aktami. „Jedyna to okazja — oświadczył obrońca — do rzucenia światła na cztery lata historii Francji! Proces ten ujawni wiele niespodzianek. Chciałbym, aby Pierre Laval miał gwarancje obrony przynajmniej równe gwarancjom potworów z Belsen. Niech proces jego wykaże czym była Francja przez cztery lata pod przewodnictwem tego człowieka“. Baraduc ze swej strony podkreślił trudności, jakie napotyka obrona w zaznajamianiu się z aktami i w powoływaniu się na świadków. Wystąpił on przeciwko deklaracji Mongibeaux, oznajmionej sędziom przysięgłym, według której proces miałby się zakończyć 21. 10., to znaczy przed ukonieczaniem wyborów. Mongibeaux odpiera postawione mu zarzuty, oświadczaając iż jego deklaracja miała na celu wyłącznie pogratulowanie sędziom, że uznali oni poczucie obowiązku za ważniejsze nad swe zainteresowanie wyborami. „Powiedziałem iż uczynię co będzie w mojej mocy, aby mogli oni uczestniczyć w końcu kampanii wyborczej“. Gdy obrońca podniósł, że inaczej oświeciła to prasa, Mongibeaux odpowiedział ze złością: „Nie zajmuję się tem, co mówi prasa“.

Atmosfera staje się coraz bardziej burzliwa. Ostre uwagi prelatują jak kule pomiędzy Baraduc i Mongibeaux, a prokuratorem generałem Mornet. Po ponownym proteście obrony przeciwko rozpoznaniu sprawy, trybunał opuszcza salę dla rozważenia wniosków obrony. Po powrocie, sąd odczytuje decyzję odrzucającą wnioski i nakazującą rozpoznawanie procesu.

Oświadczenie Henry Morgenthau

NOWY JORK, 5. 10. Z okazji pojawienia się swej książki pt. „Niemcy są naszym problemem“, Henry Morgenthau oświadczył dziennikarzom, iż jest on zwolennikiem: separacji Bawarii od reszty Niemiec, ewakuacji wszystkich Niemców z zagłębia Saary i doliny Rury i administracji parmantentnej Saary przez Francję. Morgenthau zaznaczył, iż plan jego dyskutowany był przez Roosevelta i Churchilla na konferencji w Quebec, że odrodzenie Europy, po uwolnieniu spod wpływu ekonomicznego Niemiec stanie się szybsze i że

Niemcy będą mogli poprawić swą sytuację, gdy, zamiast pracować nad odbudową ciężkiego przemysłu — poświęcą się pracy w rolnictwie. Morgenthau dodał: „Jak dotąd — nie tylko nie niszczyliśmy potężnego kartelu „I. G. Farben Industrie“, lecz nawet powzięte zostały przygotowania do umożliwienia mu wznowienia pracy. Jestem przeciwny odnawianiu przemysłu niemieckiego. Jeśli chcemy uniknąć trzeciej wojny światowej, musimy postarać się, aby inne kraje Europy były niezależne od przemysłu niemieckiego“.

Organizacja Narodów Zjednoczonych

LONDYN (Polpress). Na posiedzeniu komitetu wykonawczego komisji przygotowawczej Organizacji Narodów Zjednoczonych, odbyła się dyskusja na temat wyznaczenia stałej siedziby organizacji narodów zjednoczonych. Projekt wyznaczenia Stanów Zjednoczonych na stałą siedzibę organizacji narodów zjednoczonych został poddany głosowaniu. Projekt został przyjęty 9 głosami przeciwko 3 przy 2 wstrzymujących się od głosowania.

Demonstracje przeciwko gen. Franco

SOFIA (Polpress). Bułgarski komitet antyfaszystowski odbył wiec protestacyjny przeciwko rządowi generała Franco. Wiceprezydent komitetu Ludmił Stoyanow wygłosił przemówienie, opisując terror, jakim posługiwano się w Hiszpanii w stosunku do bojowników o wolność. Następnie zacytował on wyjątki z listów napisanych przez hiszpańskich faszystów przed wykonaniem na nich wyroków śmierci.

Siła i wielkość demokracji ludowej

Siła i wielkość narodu powstaje ze świadomości, a zgodnej spójności wszystkich obywateli kraju. Jedność zbiorowej woli zależy w pierwszym rzędzie od karnej zwrotności chłopów i robotników, od ich wzajemnego zaufania i zgodnej współpracy. Albowiem jedność chłopów i robotników jest naturalnym fundamentem dla rozwoju twórczych sił narodu.

Dziś warcholstwo usiłuje rozbudzić i rozdmuchiwać na terenach miast i miasteczek tę pą niechęć do zgodnej współpracy z chłopami, grając na strunach dawnych uprzedzeń i przesądów stanowo-kastowych.

Polski Komitet Wyzwolenia Narodowego z Krajową Radą Narodową doprowadzili z wielkim wysiłkiem do stworzenia Rządu Jedności Narodowej, uważając naród za wielką rodzinę, rządzoną prawami sprawiedliwości jednakowej dla wszystkich obywateli naszej ojczyzny. Mimo to wsteczne żywioły, z nienawiścią do rządu demokracji, wciąż jeszcze prowadzą kreć robotę, aby naruszać i podważać gmach Jedności Narodowej — przez rozświecanie nikczemnych bredni, plotek i oszczerstw, aby odstraszyć leklivych, a nieświadomych groźbami: rychłych wojen, zniesieniem własności itp. bredniami.

To też zwracamy się do ludzi prawych i miłujących naszą ojczyznę, aby jawnym i ukrytym macielem ładu i porządku dawali należytą odprawę.

Potężny kraj ludowy znalazł swe uzewnętrznienie w jednolitym Stronnictwie Ludowym i w Samopomocy Chłopskiej. Wsteczniw jest to mocno nie na rękę. Toteż robi ono wszystko, aby zjednoczoną siłę chłopów rozbić. Użyto do tego wynajętych taczkarzy dziedzicznych, którzy zaczęli tworzyć pod starą firmą „Polskiego Stronnictwa Ludowego” nową grupę ludowców, biorąc za szyld znane nazwiska działaczy. Działacze ci w przeszłości lubili się kumać z pracującymi. Dziś próbują siłę niechęci i urazu do robotników i światłej inteligencji za to, że są bardzo lewicowi i rzekomo zbyt czerwoni. Są to stare chwytliwy i metody rozbiłkackie jedności ludu polskiego, bo wciąż liczące, że chłopci tak są ciemi, że można nadal ciosać kolki na ich głowach.

Dawni dziedzicy i wielcy fabrykanci, nie mający dzisiaj władzy rządzenia w Polsce demokratycznej, starają się za pomocą igrasstwa i straszenia przeszkadzać i utrudniać naszemu Rządowi pracę nad usuwaniem powojennych trudności gospodarczych. Liczą oni, że chłopci łatwo uwierzą chytrym zwodzicielom i obłudnikom.

Nie tajmy, że nasze życie po wojnie jest ciężkie i trudne do unormowania, ale wiemy także, że te trudności można będzie usunąć wspólnymi siłami twórczej woli zjednoczenia narodu.

Dlatego oświadczamy jasno i szczerze, że wszelkie oskwestwo i wywyższające się sobie państwo zostanie wymiecione żelazną miotłą naszego Rządu Jedności Narodowej.

Nastąpi również bezlitosne zdławienie zdzierców, grabieżców, szabrowników i spekulantów, utuczonych na nędzy ludzkiej.

Teraz często pod mianem ludowców, chcą się

ukrywać wrogowie ludu, aby skłócić społeczeństwo i wytwarzać w kraju bezład.

Mineły czasy, kiedy wrogowie ludu mogli straszyć i grozić, rozbijać i wzajemnie nastawiać chłopów przeciwko robotnikom i światłej inteligencji. Nauczeni doświadczeniem przeszłości, kiedy to chłop był ograbiany, a robotnik wyzyskiwany i noszący na sobie stempel „klasowej niższości społecznej” — oświadczamy, że niedopuszczymy do jakiegokolwiek wypaczenia i znieszczenia praw równości obywatelskiej.

Tym wrogom Polsce Demokratycznej szmuglerom kłamliwości jasno powiadamy, że masy ludu pracującego, dzierżąc władzę w państwie, obalą wszelkie próby gwałtów dawnych wyzyskiwaczy i krzywdzieli, a stare waśnie i swary zamienią na trwałe pokój w narodzie, oparty na fundamentach prawa, sprawiedliwości i ładu społecznego.

W planie państwowym Polski Demokratycznej nie znajdzie miejsca ani rabowniczy im-

perializm, ani zbrodnico-wyzyskujący kapitalizm, bo dążeniem naszym jest — jak to powiedział Prezydent Bierut — służyć dobru całego narodu.

Chłop polski, ten pracowity człowiek, co żywi i broni pospólnie z mocarzem-robotnikiem, z którego woli dymią kominy i huczą młoty fabryczne, wzięli odpowiedzialność za lepszą przyszłość naszego narodu i państwa. Polska w zwartej jedności z narodami słowiańskimi będzie twórczo współdziałała nad umocnieniem w Europie wolności i pokoju. Rola narodów słowiańskich stanie się wielką i doniosłą dla dobra całej ludzkości. Narody słowiańskie ze Związkiem Republik Radzieckich, burząc przemoc rabowniczych Niemiec, utworzą nowy, sprawiedliwy porządek w świecie.

O tym my, Polacy, winniśmy dobrze wiedzieć, aby spełnić swą misję dziejową wobec potęgi i chwały naszej ojczyzny.

Antoni Langer

Kościół dla Polaków wyznania ewangelicko-augsburskiego

Na terenie Pomorza m. innymi w Bydgoszczy, Toruniu i Grudziądzu istniały przed wojną liczne parafie polsko-ewangelickie, które, odgrudziwszy się zupełnie od niemieckiego Kościoła unijnego, były ośrodkami krzewienia polskości wśród ewangelików. Placówki te wykazywały ogromną żywotność i stały rozwój. Naczelne kierownictwo tego Kościoła znajdowało się w rękach znanego patrioty polskiego ks. biskupa Burschego, który wraz z innymi duchownymi tego wyznania zginął w obozie w Dachau. Wszelkie starania Polaków-Ewangelików w Bydgoszczy o przejęcie choj jednego z kościołów rozbiły się przed wojną o nieugiętą postawę Niemców, którzy nie mogli wybaczyć ewangelikom augsburskim ich bezkompromisowej walki z niemieczną w Kościele za pomocą szkoły, ambony i prasy („Przegląd Ewangelicki“).

Z chwilą wkroczenia Niemców do Bydgoszczy rozpoczęło likwidowanie tej placówki. Wydano natychmiast zakaz odprawiania nabożeństw polsko-ewangelickich, a proboszcza miejscowego zaarrestowano, znęcając się nad nim w szczególności bestialski sposób. Do końca okupacji przesiedlano go do oboj Bydgoszcz, udając się przeważnie do tzw. Guberni Generalnej. Obecnie znaczna część już powróciła; napływ trwa nadal.

Polski Kościół Ewangelicko-Augsburski był w czasie okupacji pozbawiony władzy naczelnej. Konsystorz Warszawski rozwiązany, biskup uwieziony. Istniała jedynie zakonspirowana władza kościelna (tzw. Ewangelicka Rada Narodowa), która jednakże wskutek powstania warszawskiego została rozproszona i potrwalo kilka tygodni, zanim ukonstytuował się Tymczasowy Konsystorz, zatwierdzony przez

PKWN. Nie dziw więc, że tuż po wyzwoleniu Polski nie wszędzie było zaraz duchowni i nie wszędzie można było zabezpieczyć kościoły.

Gdy w końcu kwietnia przyjechał na Pomorze pełnomocnik Polskiego Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego, zastał on wszystkie kościoły ewangelickie w Bydgoszczy zajęte przez duchowieństwo katolickie. A było tych kościołów siedem. Wszczęto więc starania o odzyskanie jednego z kościołów pomorskich, a mianowicie przy pl. Kościeleckich, w zgodzie z okólnikiem ówczesnego Wojewody Pomorskiego min. Świątkowskiego, wszystkie kościoły ewangelickie na Pomorzu automatycznie przeszły pod zarząd Konsystorza Polskiego Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego. Starania te oparły się nie tylko o Władze wojewódzkie, lecz także o Ministerstwo Administracji Publicznej i ostatecznie zdecydowano wymieniony kościół przy pl. Kościeleckich przekazać Polskiej Parafii Ewangelicko-Augsburskiej, używającej dotąd malej kapliczki przy ul. Poznańskiej.

Jest rzeczą jasną dla każdego zdrowo myślącego Polaka, że spośród siedmiu kościołów ewangelickich, pozostałych po Niemcach, co najmniej jeden należy się tym ewangelikom, którzy trwali mocno przy polskości, którzy ponieśli ogromne straty i na których Niemcy szczególnie nacisk wywierali. Cóżby ostatecznie powiedziały zaprzyjaźnione z nami narody ewangelickie jak Szwecja, Norwegia, Dania, nie mówiąc już o 160 milionach protestantów angielskich, gdybyśmy polskim ewangelikom nie przyznali ani jednego kościoła spośród siedmiu w Bydgoszczy? Była by to rzecz prosta i tolerancja, która w demokratycznej Polsce nie może mieć miejsca.

Sprawa Palestyny przedmiotem obrad Parlamentu

LONDYN, 5. 10. Pomiędzy prezydentem Trumanem a premierem Attlee, nastąpiła, jak to stało dziś podane, nowa wymiana listów w sprawie Palestyny, ponieważ rząd Attlee zamierza ściśle rozpatrzyć ten problem, skoro tylko Izba Gmin wznowi swe urzędowanie we wtorek. Zasadniczym pytaniem, jakie się w

związku z tym nasuwa, jest: Czy z uwagi na naszą odpowiedzialność wobec Arabów, Żydów i Chrześcijan w Ziemi Świętej, premier określi politykę swego rządu dotyczącą Białej Karty? Odpowiedź Attlee może wywołać gorącą debatę pomiędzy konserwatystami a laburzystami.

Przed trybunałem Francji

Czwartego października rozpoczął się w Paryżu proces Piotra Laval. W tej samej sali, na której przed kilkoma dniami zapadł wyrok śmierci na renegata w marszałkowskim mundurze siedzi dzisiaj, oczekując surowego potępienia, jeden z najbardziej podłych kollaborantów francuskich. Kariera polityczna wielokrotnego ministra „spraw zagranicznych” to nieprzerwane pasmo zdrady w stosunku do własnego narodu; do nieprzerwanej ognia w lańcuchu nieprawdopodobnego znikczemnienia; to jednolita droga hańby, wiodąca poprzez najbardziej ścisłą współpracę z hitleryzmem, do zguby Francji.

Kim był ten dwukrotny premier republiki, którego dzisiaj nazwisko wymawiane jest na ulicy paryskiej z takim samym wstrętem i obrzydzeniem jak w Oslo imię Quislinga?

W ciągu szeregu lat, poprzedzających wybuch wojny należał on do kilku po kolei stronnictw politycznych. W żadnej jednak partii nie czuł się dobrze. U nikogo nie potrafił zyskać dla siebie zaufania. Nie zdolności, ale szyć grubymi niemi intrzygi wyrosły go na szczyt życia politycznego. Jeszcze przed ostateczną klęską armii francuskiej, w okresie początkowych dni powstania, z naporem brnatnych szturmów, Laval, jako jeden z pierwszych mężów stanu, w kategoriach formy zażądał od ówczesnego gabinetu zawieszenia broni z Niemcami. On, Piotr Laval, a nie kto inny, sprzeciwił się stanowczo wyjazdowi rządu na-

czelnego dowództwa do Afryki Północnej, uniemożliwiając tym samym prowadzenie dalszego oporu. On, Piotr Laval, w okresie okupacji pozostając w najbliższych stosunkach z niemieckim ambasadorem Abetzem, wypełnia wszystkie jego zlecenia pograżając w ten sposób naród francuski w odmet nieszczęścia.

„Piotr Laval jest symbolem zła” — powiedział przy odczytywaniu aktu oskarżenia prokurator. — „Wydał on na łup wroga robotnika i chłopca francuskiego, zapędzając ich w głąb Rzeczy niemieckiej na roboty”.

Kiedy na przełomie 1943 roku wylądowały na obszarze Północnej Afryki pierwsze szturmowe oddziały alianckie, aby stamtąd rozpocząć likwidację faszystów, premier Francji w przemówieniu radiowym powiedział: „Amerykanie zawładnęli skrawkami Afryki Północnej na skutek haniebnego zdrady niektórych Francuzów. Wiem jednak, że Anglia i Stany Zjednoczone nie pokonają Hitlera. Zyczę z całego serca sukcesów zwycięskiej armii niemieckiej”.

Nie sprawdzili się jednak prorocтва i nie stało się zadość życzeniu Laval. Wraz z rozbięciem niemieckiego faszystu Laval przegrał swą kartę. Dziś zasiadł na ławie oskarżonych, aby przed trybunałem odpowiedzieć za swe haniebne czyny. Petaina uratowała od szubienicy starce — Laval niewątpliwie na nieżawisnie.

Przegląd Prasy

N. J. Z.

W ostatnim numerze „Dziennik Polski” omawia zbrodnico-wyzyskujący NSZ-tu i antypaństwową działalność twórców tych bojówek splamionych krwią bratobójczą. Dziennik tak charakteryzuje postawę ideologiczną polskich faszystów:

Aby zdać sobie sprawę, czym właściwie było i jest NSZ, trzeba spojrzeć na chwilę w niedawną przeszłość. NSZ, skrót oznaczający Narodowe Siły Zbrojne, utworzone zostały w okresie okupacji spośród kół, które przed wojną należały do skrajnej bojówki faszystowskiej. Były to koła, opierające swą egzystencję na sianiu nienawiści narodowościowych, wyznaniowych i rasowych. Zapatrzone we wzory Adolfa Hitlera moralnie rozbrajały, rozkładały społeczeństwo gorszącymi awanturami, bijatykami, zakłócały, gdzie mogły wszelkie objawy twórczej pracy, walczyły z robotnikami i pracującą inteligencją, kompromitowały nas za granicą. Pozbawione jakiegokolwiek poczucia odpowiedzialności, nie liczące się ze społeczeństwem, umiały zawładnąć młodzieżą, wcisnąć się do szkół średnich, do wyższych uczelni, propagując politykę i taktkę kasty i noża, zatruwając młodzież skrajnie faszystowskimi koncepcjami.

Kiedy przyszła wojna, NSZ utworzyło odrębną organizację podziemną, uprawiającą własną politykę, własnymi idącymi ścieżkami. Organizacja ta korzystała z ogromnych funduszy płynących ze źródeł emigracyjnych, niestety, nawet w okresie, kiedy nad Tamizą rząd dusz sprawowali ci, którzy przynajmniej formalnie odgrudzi się od hasel głoszonych i realizowanych przez NSZ. Jost publicznie i realistycznie przez NSZ. Głównym tajemniczym, że funduszami tymi przeznaczonymi do podziemnej walki z okupantem, gospodarowano bardziej niż lekkożywnie. Stopa życiowa przeciętnego działacza NSZ była gorsza wysoka, wydawano olbrzymie sumy na zaspokajanie potrzeb własnych, na libacje i zabawy, które spotykały się z obruzeniem zdrowej części społeczeństwa. Niezależnie od tego jest faktem notorycznym, zwłaszcza w Warszawie, że wielu bojowców NSZ w akcjach ekspropriacyjno-rabunkowych miało na względzie wyłącznie interes osobisty.

Dwa ognia

Zwycięstwo demokracji polskiej dokonane na podstawie braterskiego sojuszu robotniczo-chłopskiego w dalszym ciągu powoduje w kołach reakcji polskiej szok nerwowy. Pragnie ona za wszelką cenę rozbić ten sojusz, a w walce tej posługuje się różnorodnymi metodami nie wyłączając najpodlejszych. „Robotnik Pomorski” pisze o tym zagadnieniu w ten sposób:

Bez wspólnej walki robotnika i chłopca, demokracja nie osiągnęłaby władzy, nie dokonałaby reform społecznych. Nie dziwnego, że sojusz robotniczo-chłopski był zawsze groźnym niebezpieczeństwem dla reakcji, a działacze robotniczy i chłopscy, którzy te hasła propagowali, byli najbardziej zniechęceni i prześladowani przez rządy sanacyjno-faszystowskie. Reakcja zdawała sobie sprawę, że tylko rozbięcie tego sojuszu może ją uratować od niechybnej klęski. Ilekroć wzbierała fala gniewu ludu i masy ludowe przystępowały do ofensywy, do walki o swe prawa, tylekroć reakcja przy pomocy dywersji w szeregach chłopskich próbowała oddzielić murem nienawiści ruchi ludowy od robotniczego, nie dopuścić do jego dności w walce o prawa chłopca i robotnika.

W niecierp, antyludowej propagandzie wśród chłopów sekulundują reakcji różni „przyjaciele ludu”. Opowiadają oni chłopom o ich liczebności i potędze, nie po to, by skierować masy chłopskie przeciwko resztkom reakcji, ale po to, by wmawiać w nie, że władza winna do nich należeć, że chłop nie powinien dzielić władzy z robotnikami. Ta pierwsza — gospodarza i ta druga — polityczna robota, ma jeden cel: pokłócić chłopca z robotnikiem, rozbić bratni sojusz robotniczo-chłopski i w konsekwencji obalić rządy ludowe, przywrócić stare rządy sanacyjno-faszystowskie, odebrać chłopom ziemię a robotnikom fabryki. Dlatego dziś, gdy w całym kraju reakcja przystępuje do ofensywy, budując na bogactwach chłopach na wsi i na handlarzach w mieście, nie szczędząc pieniędzy i wysiłków, robotnicy i chłopci muszą zwrężyć swoje szereg, zacięśnić jeszcze mocniej sojusz robotniczo-chłopski.

Założenie najbardziej słusze. W twardej boju prowadzonym z reakcją i z rozbiłkaczami jedności robotniczo-chłopski i w konsekwencji musi być jak najbardziej zwarty a szereg jego scementowane. Demokracja polska nie powinna ani na jedną chwilę zejść z drogi ofensywnej i nie powinna w biernej postawie oczekiwać na zakusy reakcyjnych elementów. Demokracja polska musi nieprzerwanie atakować w zarodku i unicestwić wyjątkowe grup antypaństwowych i uniezależnić sprzeczne z polską racją stanu dążenia.

Ofiary niemieckiego bestialstwa

Odnalezienie nowych grobów pod Grudziądem

Poza Bydgoszczą szczególnie wielkie nasilenie przybrał terror hitlerowski w ówczesnej etnograficznej stolicy Pomorza — Grudziądzu. Historyczny rynek grudziądzki, na którym przed laty zginął pod toporem krzyżackiego kata wódz Związku Jaszczurczego Mikołaj z Ryńszka, w październiku 1939 roku znowu spłynął krwią polską. Dziesięciu obywateli miasta, których jedyną winą była przynależność do Narodu Polskiego, zamordowanych zostało publicznie przez rozbestwionego „Selbschutz”. Po tej jawnej zbrodni nastąpiły w Grudziądzu dalsze mordy skrytobójcze. Łapanych Polaków wywozili Niemcy samochodami za miasto i mordowali masowo w Górach Książęcych, w parowach nad Wisłą lub na pobliskim placu ćwiczeń wojskowych w Grupie. Ogółem zabito wtedy ponad 600 Polaków, w tym wielu księży, których wyciągano z kościoła, prosto od ołtarza.

Polski Zw. Zachodni w Grudziądzu podjął obecnie inicjatywę ekshumacji zwłok pomordowanych rodaków. Prace przy szczególnie aktywnym udziale organizacji młodzieżowych postępują różno naprzód. Młodzież TUR-u pod przewodnictwem chorążego Cichaczewskiego znalazła w Górach Książęcych, koło drogi wodociągowej z Grudziądza do Wielkich Łnisk, grób, w którym wedle relacji wiarygodnych świadków spoczywają zwłoki ks. Ptacha z Mokrego i zakrystiana. Kapłan idąc do chorożego z Sakramentami św. został napadnięty przez „Selbschutz” i wraz z kościelnym zażgany nożami.

Znaleziono dalej masowe groby z nieznaną ilością Polaków, zamordowanych w miesiącach jesienno-zimowych roku 1939. Zidentyfikowane zostały m. in. zwłoki zamordowanych dziennikarzy grudziądzkich: red. Stanisława Kunza seniora, red. Pawła Demeli i dyr. Władysława Grobelnego. Natrafiono wreszcie na świeże groby, pochodzące ze stycznia wzgl. lutego br. W grobach tych znajdują się zwłoki powstańców warszawskich, których barbarzyńcy po rozstrzelaniu spalili fosforem. Ciała leżą tu na głębokości półtora metra, przysypane ziemią grubości pół metra. Związek Har-

cerstwa Polskiego w odcinku dla niego wyznaczonym odnalazł dwa groby. Jeden za cegielnią nad Wisłą o nieznaną ilość pomordowanych drugi w okolicach Strzeżęcina, mieszczący 37 ofiar. Uroczystości ekshumacji odnalezionych zwłok odbędą się w niedzielę, 28 bm., w ramach wielkiej manifestacji w społeczeństwie pomorskiego. Program opracował Polski Zwią-

zek Zachodni w skali ogólnopolskiej. Zapowiedziany został przyjazd najwyższych dostojników państwowych z premierem Rządu Jedności Narodowej Edwardem Osóbka-Morawskim na czele. Uroczystości grudziądzkie transmitowane będą przez radio w programie ogólnopolskim.

JÓZEF KRUSZONA

Wspólne obrady aktywu PPS i PPR

4 października odbyła się w gmachu partyjnym Polskiej Partii Socjalistycznej wspólna narada aktywu PPS i PPR przy udziale przybyłego z Warszawy wiceministra Rolnictwa i Reform Rolnych ob. Michała Szyski.

Na posiedzeniu tym zasadniczy referat o polityce zagranicznej i wewnętrznej państwa polskiego wygłosił ob. Szyszko, po czym wywiązała się kilkugodzinna dyskusja, w której zabierali głos przedstawiciele obu partii.

W wyniku wzajemnej wymiany zdań ustalono wspólną linię postępowania w odniesieniu do najważniejszych zagadnień państwowych i do konkretnych spraw w terenie województwa pomorskiego, a szczególnie w zakresie realizacji świadczeń rzeczowych i polepszenia stanu bezpieczeństwa na terenie Pomorza. Powzięto również szereg decyzji w odniesieniu do kształtowania się stosunków w ruchu ludowym zmierzającym w kierunku wzmocnienia sojuszu robotniczo-chłopskiego, oraz przeciwstawienia się wszelkim próbom ujawniających się elementów reakcyjnych, zmierzających do jego osłabienia i rozbitcia.

Aktyw obu partii stwierdził, że zagadnienie upaństwowienia większych zakładów przemysłowych, znajdujących się dotychczas pod zarządem państwowym całkowicie dojrzało do realizacji. W toku dyskusji znalazło wyraz zgodne stanowisko, skierowane przeciwko reprivatyzacji, która jest przejawem aktyw-

nej działalności elementów reakcyjnych i wprowadza chaos do życia gospodarczego.

W związku z okresem przeprowadzania wyborów do rad zakładowych, w zrozumieniu potrzeb, jakie stoją przed klasą robotniczą w Polsce, uchwalono wystawianie jednej wspólnej listy kandydatów. Na posiedzeniu postanowiono jeszcze bardziej zacieśnić współpracę na terenie związków zawodowych i fabryk.

Stwierdzając konieczność zwiększenia kadr inteligencji robotniczo-chłopskiej postanowiono przeprowadzić masową akcję werbunkową wśród młodzieży robotniczej i chłopskiej na terenie całego województwa i skierowanie jej na wyższe studia w Uniwersytecie Toruńskim.

Dla zapewnienia normalnych warunków nauki stwierdzono konieczność udzielenia wszelkiej pomocy w tworzeniu dla niezamożnych studentów stypendiów z funduszu zakładów pracy.

Na zakończenie obrad ustalony został program ścisłej codziennej współpracy w terenie działaczy PPS i PPR, a w odniesieniu do zagadnień polityki międzynarodowej stwierdzono zgodność, że wszelkie projekty stworzenia „bloku zachodniego” stanowią jedynie niebezpieczeństwo dla normalizacji stosunków powojennych i są szkodliwe dla narodu polskiego, który dąży do szczerzej, wzajemnej współpracy demokratycznych państw.

Z działalności Towarzystwa Przyjaciół Żołnierza

W dniu wczorajszym odbyło się w sali Stronnictwa Ludowego zebranie Towarzystwa Przyjaciół Żołnierza.

Po zagajeniu i odczytaniu porządku obrad przez przewodniczącego ob. Fola, przystąpiono do sprawozdań poszczególnych komisji, które zostały wyłonione na poprzednim zebraniu organizacyjnym Koła. Komisja do werbowania członków wykazała dość silną aktywność, wcielając w szereg organizacji w stosunkowo krótkim przeciągu czasu bardzo dużą ilość nowych członków.

Do jednego z ważniejszych omawianych na zebraniu zagadnień była sprawa utworzenia świetlicy żołnierskiej. W celu uruchomienia tej placówki uchwalono nawiązać kontakt z „Domem Żołnierza” i przeznaczyć dla niej materiał rozrywkowy i samokształceniowy.

Poza tym rozpatrywano możliwość utworzenia świetlicy na dworcu głównym i postanowiono sprawdzić warunki sanitarne w dworcowej poczekalni żołnierskiej.

Na zakończenie wywiązała się żywa dyskusja nad zasileniem funduszy Koła przez zbórkę uliczną, która ma nastąpić w najbliższym czasie oraz odpowiednią działalność informacyjno-propagandową, mającą na celu zaznajomienie szerszych kręgów społeczeństwa z zadaniem Towarzystwa, polegającym na opiecekaniu się żołnierzem.

Na wniosek jednej z członkiń, postanowiono wszcząć starania u odpowiednich władz w celu przyznania przydziałów UNRRA rodzinom wojskowym, które przy ostatnim podziale towarów zostały pominięte. Rk.

Z okazji jubileuszu chóru „Halka” i orkiestry kolejowej ZZK w Bydgoszczy

W ub. niedzielę, znane i zasłużone w Bydgoszczy zespoły koncertowe: kolejowy chór „Hasło” i orkiestra kolejowa ZZK obchodzą 25-lecie swego istnienia. Lat temu 25 grono ludzi z Hoffmannem i Krawczakiem na czele powzięło myśl, by na kolejowym terenie Bydgoszczy założyć Towarzystwo Śpiewacze, któreby krzepiło polską pieśnią ducha narodowego i wzbudzało zamiłowanie do pieśniarstwa. Gdy dziś z perspektywy lat 25-ciu przychodzi nam patrzeć na pracę i podsumować jej wyniki to rubryka będzie poważna. We wszystkich uroczystościach czy obchodach w akcji charytatywnej, „Hasło” wypełnia znaczną część programu, zyskując zawsze żywy aplauz i gorącą sympatię naszego społeczeństwa.

Uroczystości jubileuszowe rozpoczęły się nabożeństwem w kościele Najśw. Serca Jezusowego, podczas którego piękne pieśni wykonał chór „Hasło”. Następnie w świetlicy warsztatów „głównych” odbyła się uroczysta akademicka z udziałem przedstawicieli władz państwowych, samorządowych, duchowień-

stwa, bydgoskich chórów oraz władz PKP z wicedyrektorem inż. Juszczaćkim na czele. Potężny hymn „Gaude Mater Polonia” w wykonaniu chóru „Hasło” był wstępem akademii, po czym inż. Rupiński, nacelnik warsztatów głównych, w zagajeniu podniósł zasługi jubilatów, podkreślając znaczenie śpiewu i muzyki w naszym życiu kulturalno-oświatowym. Z kolei prezes chóru „Hasło” ob. Łukaszewicz nakreślił historię chóru, ob. Włodczko zaś historię orkiestry kolejowej.

W dalszym ciągu akademii zasłużonym „Hasłarzom” i muzykom wręczono dyplomy uznania za owocną pracę na polu krzewienia kultury muzycznej.

Oddano również część pamięci pomordowanych przez okupanta członków chóru i orkiestry. Ostatnią część akademii wypełniły popisy artystyczne chóru „Hasło” pod batutą ob. Wittstocka i orkiestry pod kierownictwem ob. Reibisza. Wykonane utwoły stały na wysokim poziomie. Odśpiewaniem Roty zakończono uroczystą akademię. gm.

Uroczystości harcerskie w Bydgoszczy

W tych dniach odbyła się w Bydgoszczy rejonowa odprawa hufcowych oraz wszystkich instruktorów Pomorza. W pierwszym dniu odprawy hufcowi składali sprawozdania ze swej pracy. Omawiano prace harcerzy pomorskich, ich udział w akcji siewkiej i żywności. Po południu zwiedzono zabytki Bydgoszczy, własny sklepik i harcerską przystań żeglarską.

W godzinach wieczornych urządzili harcerze tzw. „kominek harcerski”, na który złożyły się pieśni i inscenizacje. Podczas miłej uroczystości hm. Szule wygłosił gawędę na temat „Zwartości grona instruktorskiego”, ze szczególnym podkreśleniem zalet, jakie winny cechować instruktora.

Następnego dnia po wspólnym wysłuchaniu Mszy św. podjęto dalszy ciąg obrad. Na wstępie hm. Trzcieliński wygłosił referat pt. „Naj-

bliższe zadania harcerstwa pomorskiego”. Prelegent przedstawił plan prac na najbliższą przyszłość, omawiając jednocześnie cel propagandy w życiu harcerskim. Hm. Matuszak zdał relację z wyników centralnej akcji szkolenia w Osowcu, a warunki konkursu o „miano dobrego hufca” omówił hm. Szule. Uroczystość koleżeńską pozostanie na pewno trwałym wspomnieniem dla harcerzy pomorskich.

14-ta drużyna harcerów na Jachcicach urządziła dnia 7 października o godz. 15-tej w lokalu przy ul. Saperów 75 imprezę harcerską, połączoną z występami, z której dochód przeznaczony będzie na zakup podarków gwiazdkowych dla biednych dzieci. Ze względu na cel imprezy, Komenda Harcerów prosi miejscowe społeczeństwo o liczne przybycie.

Z życia Pomorza

ZIEMIA BIAŁOGRODZKA

W odległości 30 km od morza, na południowy wschód od Kołobrzegu, rozciąga się ziemia białogrodzka. Przez setki lat zachowywała ona swój wyraz słowiański, a gdy do jej uprawy wzięły się polskie ręce, stała się od razu podobna do każdego innego zakątka naszej ojczyzny.

Widzą to i z radością obserwują ci, którzy z całej Polski przyjeżdżają, wiążą się tutaj pracą zawodową, życiem codziennym, trudem społecznym ciężkim, a tak głęboko obchodzącym duszę polską.

Ziemia białogrodzka to pas żyznych obszarów rolnych i leśnych, to jeziora i pagórki prześlicznie leżące Pełczyca-Zdroju. Kura-cyjny charakter okolic wroży tej ziemi wspaniałą przyszłość. Poczynania władz zmierzają do jak najszybszego uruchomienia wszystkich urządzeń słynnego sanatorium w Pełczyńcu-Zdroju. Pierwsze kroki w tym kierunku są już poczynione. Niedawno otwarto w Borowiku Sanatorium Zdrowotne i Wypoczynkowe dla pracowników instytucji i przedsiębiorstw państwowych. Z przybyciem pierwszych osiedleńców powiatu białogrodzkiego powstała potrzeba zorganizowania życia politycznego, społecznego i zawodowego. Na terenie powiatu istnieją cztery partie polityczne: to PPR, PPS Stronnictwo Demokratyczne i Stronnictwo Ludowe, organizacje młodzieżowe: ZWM i ZHP z organizacji zawodowych istnieje Zw Zaw. Kupców i Przemysłowców. Ruch spółdzielczy organizuje się w dwóch dobrze prosperujących spółdzielniach „Samopomoc Chłopska” i „Spolem”. Życie wsi przejawia również wiele cech żywotności; wyrazem jej były uroczystości poświęcenia pierwszej polskiej kapliczki przydrożnej w Pomianówku oraz dożynki.

Z chwilą wysiedlenia Niemców tysiące rodzin znajdują jeszcze na terenie powiatu białogrodzkiego warunki egzystencji i bytu. W szczególności chodzi o ludzi pragnących tutaj pracować i trwać, o ludzi którzy wierni będą idei jaknajściślejzego zespolenia nowo przyznanym terenów z resztą dzielnic naszej ojczyzny.

Franciszek Górski

RZEMIOSŁO CZŁUCHOWSKIE

W sali konferencyjnej Zarządu Miejskiego w Człuchowie odbyło się ostatnio organizacyjne zebranie tamtejszego rzemiosła przy udziale przedstawicieli władz i delegatów Pomorskiej Izby Rzemieślniczej w Bydgoszczy. Zebranie zajął mistrz rzeźnicki Babiński, po czym dłuższe przemówienie wygłosił starosta człuchowski ob. Kowalski. Zebranie ma dla rzemiosła człuchowskiego znaczenie historyczne: Stworzona zostanie organizacja rzemieślnicza, w szeregach której znajdują się ci wszyscy rzemieślnicy-pionierzy, którzy chcą uczciwie pracować nad odbudową porzuconych lub zniszczonych przez Niemców warsztatów rzemieślniczych. Prezes Izby Rzemieślniczej, ob. Goddek wskazał, na konieczność dokładnej znajomości zawodu oraz usilnej pracy nad dalszym doskonaleniem się mistrzów rzemiosła, kształceniem uczeni i czeladników, a przede wszystkim nad umacnianiem polskości na nowo przyłączonych terenach. Dyr. Izby Barczewski z Bydgoszczy omówił z kolei całością aktualnych zagadnień rzemieślniczych.

Po ożywionej dyskusji stworzono Cech Rzemieślniczy w Człuchowie, do którego przymusowo należeć będą wszyscy rzemieślnicy z Człuchowa i powiatu. Do zarządu cechu wybrani zostali mistrz rzeźnicki Babiński, mistrz szewski Maćkowski, mistrz piekarski Frackowski, mistrz rzeźnicki Kruszyński oraz mistrz stolarski Rypiński. (Kj.)

POŚWIĘCENIE SZKOŁY W WIERBICKU

Dnia 23 ub. m. w Wierbicku, gmina Jastrzębie, odbyło się poświęcenie nowopowstałej 4-klas. szkoły powszechnej, dla której został przeznaczony b. okazały pałacyk, stanowiący przed rokiem 1939 siedzibę właściciela.

Poświęcenia dokonał ks. prob. parafii Karnkowo w obecności delegata Starostwa, Inspektora szkolnego, nauczycielstwa, Komitetu Opieki Szkolnej i licznie zebranego społeczeństwa oraz dżiatwy szkolnej.

Bezpośrednio po dokonaniu aktu poświęcenia, wygłosił okolicznościowe przemówienia ks. proboszcz, inspektor szkolny, przedstawiciel starostwa, szkolnictwa i społeczeństwa — zgodnie podkreślając doniosłość tego aktu dla wsi polskiej, która ma wychować nowego, światłego i wiernego syna Ojczyzny.

Artystyczna część programu, składająca się zkańców ludowych, pieśni i deklamacji — wykonały dzieci szkolne pod kierownictwem miejscowej kierowniczkii szkoły.

URUCHOMIENIE BROWARÓW W GRUDZIĄDZU

W tych dniach w Grudziądzu odbyła się uroczystość uruchomienia dwu odbudowanych browarów: „Kunterstyn” i „Sommera”. W ramach uroczystości dyr. Bilewski wręczył 83 pracownikom w dowód uznania ich ofiarnej pracy przy odbudowie browarów pisemne podziękowania oraz upominki.

Koncert Eugenii Umińskiej

Niech żalują ci wszyscy, którzy nie słyszeli wspaniałej gry Eugenii Umińskiej. Jest to klasa gry najwyższej, tak pod względem technicznym, jak muzycznym. Nieskazitelną czystość intonacji, bogaty przepiękny ton, wspaniała śpiewność instrumentu, ogromne zdolności dynamiczne przy wyczuciu stylu i rodzaju utworów wykonywany muzykę, absolutny brak trudności technicznych (poczwołne pizzicato, flażolety itd.) sprawiają, że recenzent musiał by operować jedynie superlatywami w odniesieniu do koncertantki.

Biuro koncertowe Zw. Zaw. Muzyków RP zasługuje na pochwały, gdyż ściągając muzyków wysokiej klasy do naszego miasta — i daje możliwość przeżycia niezapomnianych chwil wszystkim miłującym muzykę. Napotyka ono jednak na duże trudności w swej pracy. Przede wszystkim brak sali. Może „Dom Sztuki” rozwiąże choć w części ten problem. Tymczasem Dyrekcje Teatru i kin („Pomorzanie”) winny wykonać więcej zrozumienia i zrzesić się choć w części korzyści materialnych, by nieco i o duchowych pomyśleć. Koncert Eugenii Umińskiej odbył się w nieprzeżytej, zimnej sali, lecz wśród gorących serc.

Akompaniował b. sumiennie i trafnie młody, dobrze zapowiadający się pianista Kazimierz Derocki, w zastępstwie chorego prof. Wł. Raczkowskiego. Jot.

Ze sportu

Lotnicy radzieckcy w Bydgoszczy

Dziś w sobotę o godzinie 16.15 na Stadionie Miejskim odbędzie się pod egidą Towarzystwa Przyjaciół Polsko-Radzieckiej oczekiwany międzynarodowy mecz piłkarski między wzmocnioną reprezentacją Lotnictwa Radzieckiego a BKS. Mecz ten będzie transmitowany przez Polskie Radio i uwieczniony na taśmie filmowej.

Jest to ostatni występ lotników radzieckich na boisku przed ich wyjazdem do Moskwy.

A więc wszyscy na Stadion!

Lekkoatleci na zjazd okręgu pomorskiego

Komitet organizacyjny Pom. Okręgu Związku Lekkoatletycznego przypomina wszystkim klubom lekkoatletycznym, że w niedzielę 7 bm. w lokalu Izby Rzemieślniczej przy ul. Jagiellońskiej 32, odbędzie się walne zgromadzenie delegatów klubów lekkoatletycznych z Okręgu Pomorskiego. Początek o godz. 9.30 rano. Wszystkie kluby lekkoatletyczne winny przysłać swych delegatów.

Turniej tenisowy Milicji

W ramach uroczystości związanych z „Dniem Milicjanta” MKS Sekcja Tenisowa organizuje w dniach 6 i 7 bm. na Stadionie Miejskim turniej tenisowy. W turnieju tym bierze udział, poza znanymi graczami miejscowymi, mistrzyni Polski na rok 1945 Jadwiga Jędrzejowska.

